

MARSA DANIEL (2000, חרטום, סודן)

הגעתי ב-2008 לישראל ועזבתי ב-2010. גרתי בתל אביב, והלכתי לבית ספר היובל. גרתי בישראל עם אמא שלי ואבא שלי ועם האחים שלי - אחד מהם נולד שם. אהבתי לגור בישראל, כי הרגשתי שאני לומדת הרבה וגדלה במקום טוב, הרגשתי שהעתיד טוב. הרגשתי שבישראל היה יותר קל להצליח, אבל בסודן הייתי צריכה לחזור אחורה בכיתות, ואז שוב באוגנדה, והפסדתי הרבה שנים. ציירתי על הלוח את המשרד שלי, עם מיקרוסקופ - אני רוצה להיות מדענית. מאז שאני קטנה אני חושבת שכך אוכל לעזור לאנשים, אולי אפילו אהיה רופאה. אני אשמח מאוד ללמוד להיות רופאה בלונדון, ואני חולמת לעבור לשם.

אני מתגעגעת לחגים בישראל - לכריסמס, לפורים, לחברים שלי. החיים יותר טובים בישראל. אהבתי את הצורה שחוגגים את ימי ההולדת של אנשים ואיך שמזמינים אותך לבלות. אני מתגעגעת לאפשרות לטייל בישראל ולראות נופים חדשים. באוגנדה אני לא עושה את זה, זה לא כל כך מתאפשר, אנחנו כל הזמן באותו מקום - בחופשות במקום אחד, ובזמן בית ספר במקום אחד. בזמן חופשות אין לי משפחה פה אז אני לא יכולה לטייל ולראות, ואני בדרך כלל נשארת עם ביקם במקום אחד. המשפחה שלי בדרום סודן, אבל האחים שלי פה איתי באוגנדה. באתי לאוגנדה בסוף 2016, עד אז הייתי בדרום סודן. בהתחלה כשחזרנו, אבא שלי עוד היה בישראל, והיה בסדר. ואז אבא שלי חזר והוא מצא עבודה, אבל אז חשדו בו והוא איבד את העבודה. ב-2015 החיים שלנו היו קשים כשכבר לא הייתה לה עבודה, ולא יכולנו להרשות לעצמנו דברים.

בעוד עשר שנים אני לא יודעת איפה תמצאי אותי אבל אני מקווה שאהיה בחו"ל ואלמד מדעים. באפריקה זה לא כל כך פשוט ללמוד את זה.